

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorska
ulica št. 15.

Z urednikom se
more govoriti
vsaki dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:

Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsaki dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnništvo:

za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja

za celo leto 10 gld.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 2 gld.;
50 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

Štev. 7.

V Ljubljani v četrtek 6. marcija 1884.

Tečaj 1.

Kako naj bi se uravnale naše občine?

VI.*

(Konec.)

Razložili smo tedaj, kako bi se dalo občinsko področje ali opravilstvo primerno razdeliti med male in velike občine. Obojno področje bi se potem, ko bi se vodilo, po katerem bi bilo v tej zadevi ravnati, ustanovilo po zakonu, lahko na tanko določilo po ukazu. Ko bi nastal razpor med eno in drugo občino zastran pristojnosti — in nastati bi mogel le gledé opravil lastnega občinskega področja — razsodil bi stvar deželni odbor. Neodložljive naredbe bi bile pridržane veliki občini, dokler bi deželni odbor ne sodil drugače (dež. zakon za Goriško z dne 30. decembra 1868, št. 25).

Zdi se nam, da bi, ako bi se na tak način delo med malo in veliko občino razdelilo, ta in ona imela dovolj posla, a preobložena bi ne bila, če bi se vsaki odločil primeren okoliš, ne ena ne druga, in vsaki bi bila ohranjena tudi nje avtonomija. Zlasti ne bi bila velika občina s svojim področjem prostemu gibanju male občine na poti.

Nastaja zdaj vprašanje, kak obsežek naj bi se odkazal mali in kak veliki občini. Mi mislimo, da bi morala biti mala občina enaka na tanko omejeni katastralni ali dačni občini. Le če bi bila ta občina zelo majhna, združile naj bi se izjemno v eno malo občino k večjem tri sosedne katastralne občine, ako bi si namreč to združbo zaradi skupnih interesov same želele. Velika občina pa bi lahko — nikakor ne v škodo malim občinam, ki bi spadale k nji — obsegala tudi ves sodnijski okraj, kateri naj bi se le, ako bi bil preobširen, razdelil z ozirom

* Glej št. 2, 3, 4, 5 in 6.

Listek.

Punin in Baburin.

(Spisal Ivan Turgénev, poslovenil K. Štrekelj.)

(Dalje.)

Doma izvem, da se je babica pogodila z Baburinom: dali so mu malo sobico v poslopji poslov, na konjskem dvoru. On se s svojim tovarišem takoj naseli v nji.

Ko izpijem drugega dne svoj čaj, ne poprašam gospice Friké niti dovoljenja, ampak se kar takó odpravim v poslopje poslov. Rad bi bil zopet klepetal s večeranjim posebnikom. Na duri niti ne potrkam — ta običaj pri nas ni bil v navadi — ampak stopim naravnost v sobo. V nji ne najdem moža, katerega sem iskal. Punina ni bilo tam, pač pa varuh njegov — filantrop Baburin. Široko razkoračen, brez vrhne suknje, stal je pri oknu in si pridno brisal glavo in vrat z dolgo brisalko.

— Česa želite? reče ter nabere svoje čelo v gube in se briše vedno dalje.

— Ali ni Punina doma? prašam nepri-siljeno.

— Gospoda Punina, Nikandra Vaviliča Punina, v tem trenutji ravno ni doma, od-

na krajne razmere in potrebe ljudstva v dve ali tri občine. Po ustanovitvi takih velikih občin bi lahko, kakor smo uže omenili, nehale okrajne blagajnice, katere bi se zedinile z občinskimi blagajnicami. Saj ni na Primorskem uže davno več okrajnih blagajnic. Posebno bi velike občine lahko prevzele vsa opravila cestnih odborov, takó da bi tudi teh in z njihovim uradovanjem združenih stroškov ne bilo več treba.

Se vé, da bi take velike občine nikakor ne bile podobne okrajnim občinam, kakeršne jih imajo nekatere druge velike kronovine. Te (okrajne) občine obsegajo namreč cele politične okraje in so kot občine višjega reda nad županijami, ki so od njih zavisne. Po našem načrtu pa bi bile i male i velike občine gledé svojega področja samostalne in te in une zavisne le od deželnega odbora, oziroma velike občine gledé izročnega področja zavisne od okrajnega političnega oblastva. A obojne občine naj bi imele dolžnost, vzajemno se podpirati, in posebno male občine dolžnost, v zadevah krajne policije dotične prestopke ne samo velikim občinam zaradi kaznovanja naznanjati, ampak na njih zahtevanje, da bi se troški zmanjšali, tudi opravljati uvodno preiskavo, v kolikor bi je bilo treba. Glavarju male občine bi mi dali imé župan, glavarju velike občine pa imé nad-župan. Zadnje bi morale imeti tudi svojega sposobnega, za občinsko opravilstvo preskušene in potrjenega tajnika.

Taka uravnava občin bi se dala izvršiti brez nikakih prememb v politični uravnavi, torej — brez pripomoči državnega sveta — na podlagi deželnega zakona.

Mi ne nasvetujemo prav za prav nič novega; saj smo imeli uže pred letom 1850. toliko časa male občine same za-sé, t. j. s svojim področjem, in te so bile za nekatera jim od vlade izročena opravila združene v večje ali

govori Baburin počasi; — ali dovolite mi opomniti, mladi človek: to ni dostojno, kar takó brez dovoljenja hoditi v tuje sobe.

Jaz . . . mladi človek! . . . Kako si to upa! . . . Od jeze kar zarudim.

— Vi me ne poznate, kakor se vidi, rečem ne več neprisiljeno, ampak uže oholo; — jaz sem posestnici unuk.

— To je meni vse eno, zavrne me Baburin, še vedno brišoč se. Če ste tudi unuk milostivi gospé, zato vendar še nimate pravice, hoditi po tujih sobah.

— Kake tuje sobe? Kaj neki mislite?! Jaz sem tukaj povsod — doma!

— Ne, dovolite; tukaj doma sem — jaz; ta soba odločena mi je vsled pogodbe — za moj trud.

— Ne učite me, prosim vas, sežem mu v besedo; jaz vem boljše od vas, da . . .

— vas je treba poučiti, prestriže mi on govor sredi stavka; saj ste še v mladih letih . . . Jaz poznam svoje dolžnosti, pa tudi svoje pravice poznam; in ako boste govorili z mano še dalje takó, prisiljen bom, prositi vas, da se izgubite . . .

Ne vem, kako bi se bil končal najin prepir, da ni v tem trenutji vstopil skakljaje in zibaje se — Punin. Morda je bil uže na na-

glavne očine, katerih je bilo na Kranjskem okoli 124. Da bi se le bili pri uravnavi občin leta 1850. in pozneje na to staro, našemu ljudstvu priležno uredbo nekoliko ozirali, da bi se bili na njo naslanjali, gotovo ne bi se po 30 letih še belili glave in prepirali, k a k o naj se uravnujejo občine, gotovo ne bi imeli zdaj občin, ki nikakor ne ustrezajo potrebam in željam našega ljudstva, in ne morejo ustrezati, ker zastoj iščemo v njih uravnavi vodila, po katerem so se uravnale.

Mi smo o tej važni stvari povedali svojo, naj pa še kedo drugi pové svojo; morda postane potem stvar bolj jasna, da bode mo-goče doseči zaželjeni namen.

Iz državnega zbora.

Pri predmetu, kateri nima nobenega političnega pomena, se je vendar unela precj huda debata, in stranke so si nasprotovale, kakor da bi se obravnavalo, Bog zna, kako imenitno načelno vprašanje. Naravno sicer, da se je nemško-liberalna tako razgrela, vsaj je šlo za gališki — petrolej! Znano je, da ima severni rob galiških Karpat bogate studence dragocene nafte in ležišča kamenega voska, in če bi bila pridobitev in rafinacija količkaj menj primitivna, ne bi trebalo v Avstriji ameriškega ali ruskega petroleja. Dananes se pa še jako slabo gospodari s temi podzemeljskimi zakladi, in tedaj znaša vsa gališka produkcija le kakih 30 000 metr. vagonov na leto. Gališki deželni zbor terjal je tedaj neprestano od vlade, naj s posebnim zakonom uredi kopanje na nafto in petrolej, in tej želji ustrezaje je vlada državnemu zboru predložila načrt posebne postave, veljavne za kraljestvo gališko in za Bukovino.

Ta postava pa, dasiravno se ujema z jednoglasnim sklepom gališkega deželnega zbora, ni našla milosti pred očmi liberalne

jinih obrazih zapazil, kaj se je zgodilo neprijetnega; kajti takoj me pozdravi s samimi ljubeznivimi, radostnimi vskliki: — A! gospodič, gospodič! reče ter maha z rokama in se smehlja v svojem nezvočnem smehu. — Kako lepo! Prišel si me obiskat, kako ljubeznivo! (Kaj je to? mislim si; ta me uže — tika?) No, pojdi, pojdi z menoj na vrt! Našel sem tam nekaj takega . . . Kdo bo tukaj sedel v vročini? No, pojdiva!

Odpravim se za Puninom, ali na pragu zdelo se mi je potrebno, še enkrat obrniti se in pogledati Baburina po strani, kakor bi hotel reči: Ne bojim se te, ne!

Takisto stori tudi on, da, celó v brisalko pljune, da bi pač prav nazórno pokazal, kako zeló me prezira!

— Kak tepec je ta vaš prijatelj! rečem Puninu, ko so se duri za menoj zaprle.

Skoraj ves prestrašen obrne Punin k meni svoj puhli obraz.

— O kom tako govorite? vpraša strmé.

— No, se vé da, o tem . . . kako mu uže pravite? . . . o tem Baburinu.

— O Paramonu Semenoviču?

— No, da, o tem . . . črncu.

— E . . . e . . . ! spregovori Punin, prilizljivo očitaje mi to. — Kako morete tako

manjšine. Njeno stališče sta zagovarjala dr. Weeber in Menger; poslednji je zahteval — in vsa njegova stranka mu je pritrčila — naj se gališki petrolej podvrže onim določbam, ki veljajo za rude, in naj obvelja tudi za to rudarsko stroko načelo regalitete. Po tem načelu ni gruntni posestnik ob enem lastnik onih kopanin, ki se nahajajo v njegovem zemljišči, temveč vrhovno last ima država, in kdor ji plača nekoliko goldinarjev za pravico, slediti rudo, ta sme brskati po tuji njivi, sme kopati rudosledne jame (Schürfe), in celo razsvojiti sme posestnika proti odškodnini. Nikakor se ne dá tajiti, da je regalno pravo, katero se je začelo od 13. stoletja sem ter se je posebno razvijalo v dobi izobraženega absolutizma koncem 18. veka, utemeljeno za nekatere kopanine, kakor srebro in zlato, zaradi zveze z vrednostnim vprašanjem, in za druge, kakor n. pr. živo srebro, iz zdravstvenih ozirih. Ali prezirati se vendar ne sme, da je podlaga regalitete vendar le fiskalčen interes, in da nekatere države, kakor n. pr. Velika Britanija s svojim razvitim rudarstvom, regalna prava nima ter da ga druge, n. pr. Prusija, odpravljajo. Državni blagajnici bi regaliteta gališkega petroleja na vsaki način jako malo dohodkov prinašala, pač pa bi v največjo zadrego spravila itak revni stan galiških kmetijskih posestnikov.

Tuji, zlasti semitični kapital bi kmalu izpodrinil iz zemljišča kmetijske lastnike in agrarni proletarijat bi rapidno naraščal. To bi bila naravna posledica tej regaliteti, katero so nasvetovali levičarji. Razume se tedaj, zakaj je gališki deželni zbor l. 1881. in 1883. jednoglasno se izrekel proti regalnemu pravu; tū ni bilo nobenega razločka med strankami, Poljaki in Malorusi so se po polnem strinjali v svojih nazorih. Prav čudno tedaj, da so se baš levičarski govorniki tako navdušeno potezali za srednjeveško inštitucijo ter se protivili jednoglasni želji modernega parlamenta, gališkega deželnega zbora. To ironijo je z dobrim sarkazmom bičal govornik poljskega kluba, dr. Bilinski, ki je pri tej priliki imel svoj *maiden — speech*, ter se skazal nadarjenega, zlasti v gospodarstvenih rečeh temeljito poučenega govornika. Njegov govor in govor ministra grofa Falkenhayna bila sta od večine sprejeta z glasno pohvalo.

O seji prejeli smo sledeče poročilo:

Najprej se razdeli poročilo o državnem proračunu za l. 1884. Poslanec Pirko interpeluje z drugovi trgovskega ministra, če se je dala koncesija nameravane železnice Tulln-Traismauer-St.-Pölsen (ki ima vezati Franc-Josipovo in Zapadno železnico) privatni družbi.

Predlog vladin o zidanju železnice iz Mostara v Metković se izroči po prvem branji budgetnemu odseku.

govoriti, gospodič, moj gospodič? Paramon Semenič je vsega spoštovanja vreden človek! No, se vé, razžaliti se ne dá, ker — zna svojo ceno. Z njim, mili moj, treba se je obnašati uljudno, ker on je . . . (tu se nagne Punin prav k mojemu ušesu) — on je republikanec!

Jaz debelo pogledam Punina. Tega nisem nikakor pričakoval. Iz učne knjige Kajdonóvlje in družih zgodovinskih del sem znal, da so v starodavnih časih, pri Grkih in Rimljanih, živeli republikanci; ali predstavljal sem si jih v šlemih, okroglimi štiti v rokah in dolgimi, golimi nogami. To pak, da so še danes republikanci, in celo v Rusiji v (orlovski) guberniji — to mi je zmotilo vse pojme ter jih po polnem zmešalo.

— Da, da, mili moj; Paramon Semenič je republikanec, ponavlja Punin. — Sedaj lahko za naprej veste, kako vam je govoriti s takim človekom! — Toda, pojdiva na vrt. Mislite si, kaj sem našel tam? Kukavičino jajce v taščičnem gnezdu! Ali ni to čudo?

Odpravim se s Puninom na vrt, ali po glavi šumi mi vedno: republikanec! re—publi—kanec!

— No—no, sklenem naposled, nima zastonj tako sinje brade!

Potem se nadaljuje generalna debata o pridobitvi gališke nafte.

Posl. dr. Menger pravi, da so se gališki deželni odbor, trgovinske zbornice in akademija znanosti izrekli za regaliteto in da je o svojem času le mala večina gališkega deželnega zbora bila proti. Predlogi manjšine so v interesu Gališke in cele države; zoper odsekov predlog govore gospodarski kakor tudi socialni oziri. Zato predlaga, da se predlog vrne odseku z naročilom, da izdela nov načrt, držeč se načela regalitete in ravna se glede predpravic dosedanjih lastnikov in gledé odškodnine po predlogih gališke deželne enquete.

Poljedelski minister grof Falkenhayn opozoruje na to, da se uže 10 let prizadevajo, urediti postavnim potem neznosne razmere pri pridobitvi petroleja in nafte. Sedanji načrt namerava na ta način urediti to stanje, da se sicer ne kratijo sedanji pravni nazori in pridobljene pravice, a da se vrhovno nadzorstvo izroči rudarski gospodski, oziraje se na sedanje naredbe lastnikov. Razdraženost, ki vlada pri debati, nam priča, da imamo pred seboj subjektivne nazore, ki nima podlage v objektivnem opazovanju in v izkušnji; kjerkoli se nahaja količkaj izdatna pridobitev navedenih tvarin, tam ni nikjer rudniškega regala. Vlada hoče s svojim zakonom najprvo, da prenehajo sedanje razmere in da se prično redne — in to se lahko doseže z zakonom. Posebno razmere v Boryslavu na desni strani ceste so strahovite; na levi strani pa se nahaja tako lepo urejen rudnik, da bi bolj racionalen ne bil mogoč pri rudniškem regalu. Zato je tudi sedaj uže možno delati po starem načinu. Minister prosi zbornico, naj se ne dá zapeljati z idealnimi razmerami, in da najraje vzame to, kar je res potrebno in primerno. S tem se izkaže velika dobrota ne le industriji s petrolejem, temveč tudi tisočerni množici delavcev. Konečno se obrne minister proti posl. Weeberju, ki je v zadnjem zasedanji govoril o „slepenji“, in protestuje zoper take izraze, in to tembolj, ker so vsi dokazi tega gospoda le izvir razburjene fantazije njegove. Ker se ni nič dokazalo, kar bi se bilo imelo dokazati, mora v imenu vlade zoper take izraze odločno protestovati. (Bravo, bravo! na desnici.)

Posl. dr. Bilinski oporeka, da bi regaliteta bila znanstven princip; kakor vsaka druga gospodarska zadeva mora se tudi ona uravnati zakonitim putem. Na juristično bistrotumnost nasprotnikov upliva njih strankarstvo. Sedanja vlada postopa po polnem zakonito in mnogo boljše nego ona iz leta 1862. Nadalje pravi, da ne sme pri pridobitvi nafte pravica produkcije tako daleč segati, da bi se s tem kmečki stan vničil. Gališki deželni zbor se je l. 1879. vsled dveh strokovnjaških enkēt odločil za svo-

Moje razmere s tema dvema osebama, s Puninom in Baburinom, postale so od tega samega dne določnejše. Baburin je vzbujal v meni čut sovraštva, kateremu pa se je vendar kmalu primešalo nekaj spoštovanju enacega. Da, celo vzbāl sem se ga! In še tedaj nisem popustil svojega strahu, ko se je bila v njegovem občevanju z menoj izgubila tista prejšnja rezka strogost. Punina se vé da se nisem bal; še spoštoval ga nisem! Imel sem ga, da naravnost povem, za — šutca. Ljubil pa sem ga z vso dušo! Preživeti cele ure v njegovi tovaršiji, biti z njim sam, poslušati povesti njegove — to mi je bilo prava naslada. Babici se nikakor ni dopadala ta *intimité* s človekom iz „prostega naroda“ — *du commun*; no jaz sem hitel, kadekoli se mi je posrečilo uiti, k svojemu zabavnemu, ljubemu, čudnemu prijatelju. Najini shodi so se pomnožili posebno po odhodu gospice Friké; zapodila jo je bila v Moskvo babica, ker se je pri armej-skem stabskapitanu, ki nas je bil obiskal, predznila tožiti o dolgem času na našem domu. — Kar pa se tiče Punina, ni se jezil zaradi dolgih pogovorov z dvanajstletnim dečkom, da, celo iskal jih je. Kolikrat poslušal sem njegove povesti, sedé v duhteči senci, na suhi, gladki travi, pod srebrnimi topoli, ali pa

bodno pridobitev bituminoznih rudnin. Tema principu pritrjuje jednoglasni sklep gališkega deželnega zbora l. 1881. in 1883.; in sicer je bil prouzročen zlasti po dveh motivih. Deželni zastop se je bal, da ne bi tuj kapital preplul deželo; samo na sebi to ne bi bilo škodljivo, ali tuj kapital slabo gospodari in spremljajo ga povsod ponemčevalni nameni. Drugi nagib pa je, da se deželni odbor ne more navduševati za razsvojitev galiških posestnikov, marveč hoče ohraniti kmetijski stan.

Govornik se proti koncu svojega govora obrača proti levici, češ, da je ona pri debati o šolski noveli očitala Poljakom, da glasujejo o vprašanji, ki ni v zvezi z Galicijo, sedaj pa se ona upira predlogu, za katerega se potegujejo vsi gališki poslanci, Poljaki in Malorusi. Dobro zavrača posebno Plenerja, ki je nekaj Poljake primerjal irskim „Home-ruler-jem“ in biča čudni liberalizem levičarjev, kateri se na enkrat navdušujejo za načela policijske države. (Živahna pohvala in ploskanje z rokami.)

Poslanec Matscheko hoče braniti stališče manjšine, ali ne vé nič novega povedati. Potem debata preneha; v prihodnji seji bodeta še govorila za odsekov predlog Kovalski in poročevalec.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogersko cesarstvo.

Kazenski in peticijski odsek zbornice poslancev 4. t. m. nista imela sej, ker se ni bilo zbralo dovolj odbornikov; samo odsek za davek o žganih pijačah je redno zboroval in nadaljeval posvetovanje dotičnega načrta. Upajo, da dokonča v kratkem svoje delo. Gališki poslanci sicer niso zadovoljni z vladnim predlogom, a vendar mu je že zagotovljena večina v zbornici.

Znano je, da se v nemških mestih na Českem silno upirajo napravi českih ljudskih šol za tam bivajoče Čehe. Praški dež. šolski svet je v tem oziru zopet nekaj sklenil, kar ima principijalno važnost. S 15 glasovi namreč proti 4 nemških odbornikov je sklenil, da se mesto Duhcov (Dux) primora, napraviti od 1. januv. 1885 peterorazredno česko ljudsko šolo.

Časniki mnogo pišejo o spomenici, koju so slovenski poslanci izročili ministru Taaffeju glede teženj slovenskega naroda na Spodnjem Štajarskem. Pri tem se ve da porabijo radostno priliko, povedati svojim bralcem, da je naš jezik še le par desetletij star in še v poveljih; iz tega pa konečno izvajajo, da se vedno bolj kaže, kako je potreben nemški državni jezik. *Quod erat . . .*

v trstji poleg ribnjaka, na debelem in nekoliko vlažnem pesku strmega brega, iz katerega so se vzdigale čudovito spletene korenine z mnogoterimi čvrši, kakor velike črne žile, kakor kače, kakor begunci iz podzemeljskega cesarstva. Punin pripovedoval mi je na drobno svoje življenje, vse svoje srečne in nesrečne slučaje, kateri so me v resnici vedno zanimali. Oče njegov bil je duhoven; — „izvrsten človek, ali kader se je opil, trdosrčen do neobčutnosti“.

Punin sam studiral je bil v semenišči; ker pa ni opravil preskušnje in ni čutil v sebi nagona za duhovni poklic, stopil je v svet; zaradi tega je pretrpel vse mogoče naloge in naposled postal celo — klatež. — In da bi ne bil zadel ob svojega dobrotnika Paramona Semeniča, pristavljal je po navadi (Baburina nikoli ni imenoval drugače), pogreznil bi se bil v morje revščine, surovosti in razuzdanosti. Punin je rad rabil visoko leteče izraze, in dasi ni lagal, pretiraval je vendar in rad se je ustil . . . Tudi jaz začnem ga posnemati ter pretiravati in ustiti se. — „Kaj pa je s teboj? Saj si kakor besen; prekrižaj se za božjo voljo!“ — rekala mi je stara moja pestunja. Puninove povesti zanimalo so me nenavadno; no še bolj nego nje-

V Pešti vlada ostro postopa proti anarhistom. Z Dunaja je prišel tja policijski svetnik Breitenfeld, da pomaga ogerskim kolegom pri iskanju in zasledovanju. Obiskal je vse merodajne kroge in tam poročal o preskavah ter dobil novih instrukcij. Tudi v Zagrebu so zaprli te dni dva socijalistična krojača, Hirscha in Srneca, pri katerih so našli pisma in tiskovine nevarnega obsega.

Iz Zagreba poročajo tudi telegrami, da je okrajna sodnija ustavila Starčevićovo „Slobodo“.

Tuje države.

Na Srbskem bode vlada svetovala skupščini, da naj se nastali deficit pokrije s petprocentnim posojilom. Včeraj so jako slovesno obhajali obletnico, kar je Srbska kraljestvom proklamirana bila.

V pruski zbornici so 3. t. m. zagnali vest, da bode naučni minister pl. Gossler odstopil, ker baje Bismarck ni kaj zadovoljen z zakonom o šolski dotaciji. Vrh tega je nastala govornica, da hoče vlada pomilostiti prognanega škofa Melchersa, o katerem se je Gossler 18. jan. v zbornici izjavil, da pruski minister še misliti ne more na pomiloščenje njegovo. Od druge strani se pa zopet pozitivno oporeka novici o Melchersu, in zato se tudi dvoumi, da bi Gossler bil vložil ostavko svojo. Nejedinstvo med ministri izvira od tod, da se zdé državnemu kancelarju številke pri zakonu o dotaciji šol premalo natančne in da mu nova postava druge načrte nekako prekriža. Vender so baje te diference bolj obrnene proti podpredsedniku ministerskega sveta, kakor proti naučnemu ministru pl. Gosslerju.

Francozi so jeli ostro gledati nevarnim in sumljivim Ircom na prste, kajti zadnji atentati pozivljajo vse vlade k pozornosti. Vsi tujci, došli iz Amerike, se v Parizu natanko nadzorujejo in ravno takó prodajalci eksplozivnih tvarin.

Iz Londona zvemo, da so prišli v Kartum Mandijevi poslanci z zatrdilom, da hoče fanatični mož skleniti mir. Silno ga je neki razveselila proklamacija, ki ga postavlja sultanom kordofanskim in poslal je svojim vojskovodjem na Belem in Sinjem Nilu povelja, pustiti Senaar in mesto Kartum v miru.

V zbornici naznanil je 4. t. m. Stanley, da hoče vladino zahtevanje novega kredita za egiptovsko ekspedicijo pobijati z nasprotnim predlogom; predenji dovoli zbornica novih denarnih močij, naj bi vlada določno razvila egiptovsko svojo politiko. Hartington izjavi, da nema Graham nikakršnega povelja, povrtni se v Trinkitat nazaj, da so torej časni-karske vesti neistinite.

Laško ministerstvo je sklenilo, kakor hitro bode mogoče, provzročiti v zbornici votum, ki bode stališče osvetil in pokazal, kako večina da ima vlada za seboj. Naučnega mi-

nistra Baccelli-ja bi se Depretis pri prvi priliki rad znebil, ker mu je večina poslancev sovražna; v kratkem je bila celó posebna deputacija pri njem, ki mu je razložila svoje težnje gledé Baccelli-ja. Poslednjega dnevi so tedaj pač že šteti!

Porta hoče poslati na Kreto muhamedanskega guvernérja Halie Rifaat pašo; s tem pa je provzročilo veliko razburjenost med vročerkvimi prebivalci krasnega otoka in težko bode stvar ostala brez krvavega upora, če vlada ne odjenja. Kretanci so telegrafično naznanili sultanu, da ne marajo namenjenega jim namestnika in da se bodo tudi s silo ga branili. Mogoče je, da bodo druge vlade posredovale in takó potlačile nastale prepire.

Dopisi.

Iz Mengiša, 5. marcija. Živinoreja je jedna glasnihih podpor kmetijstva; v naši občini se nahaja dosti in dobrih senožet, ali voda Pešata nam ob času košnje časih seno tako zablata, da ni več užitno. V ta namen je bila uže v zadnjem zasedanji sl. deželnega zbora v pretrsu resolucija, kako naj bi se uravnalo, da bi 1.) najvišja voda ne nadlegovala hiš in polja; 2.) da bi se voda ob času velike trave odvrnila, ker jo drugače zablata in povalja; 3.) da bi se voda zopet lahko napeljala, ko je potreba travnike močiti; 4.) da bi se preobilni mokroti in zamočvirjenosti v okom prišlo. Visoki deželni odbor bode vsled tega z zvedenci kraj ob povodnji ogledal, da se prepriča sam o naših razmerah. Gospode bi si zatorej dovolil opozoriti na sledeče stvari: Na vsaki strani vodotoča se nahaja stranski jarek, „ulice“ imenovan, ki je ob jednom tudi vožnja pot iz travnikov in se slepo konča, tako da se voda vedno vsa izgublja po travnikih, naj jo je treba ali ne. To bi se lahko odvrnilo, ko bi se iz teh „ulic“ na levi strani vodotoča jarek izkopal do Depalove Vasi, kamor že sedaj skoraj vsa voda priteče, če tudi raztresena. Ta novi vodotoč bil bi odprt samo tedaj, kadar bi imela voda travi škodovati, drugače bil bi zaprt in voda bi se izlivala za potrebo po senožetih. Ravno tako bi se postopalo na desni strani, ki ima že z mosta poseben vodovod; iz teh „ulic“ naj bi se napravil v najnižjem kraju primeren raven jarek in speljal ob senožetih na Strugo. Imel bi dovelj velik pad in odpeljal bi vso vodo, kar bi jo za travnike ne potrebovali. Vrh tega naj bi se glavni vodovod primerno iztrebil in ob krajih z nasipi zavoroval. S tem bi bilo za potrebo vse vrejeno in dosegló bi se z malimi troški. Bog daj, da bi se le kmalo uresničilo!

Druga naša potreba je, da bi imeli svojo šolo, ker smo jedno uro oddaljeni in je do 80 za šolo sposobnih otrok. Veliko zamud in drugih zadržkov bi bilo odpravljenih, ki bi svojo šolo

gove povesti, ljubil sem berila, katere je imel z menoj. Ni mogoče popisati, kaj sem občutil, kader je zapazil ugodno priliko in se prikazal pred menoj na enkrat kakor puščavnik ali dober duh v pravljici, debelo knjigo pod pazduho, ter je skrivnostno migal s svojim dolgim kazalcem in tajno kazal z glavo, obrvimi, ramami — s celim telesom proti vrtni gosčavi, kamor se nihče ni mogel priplaziti za nama, kjer ni bilo mogoče naju zasačiti! Glej, posrečilo se je nama, neopaženima uiti z doma, srečno dospela na eno izmed tajnih mest, uže sediva drug pri drugem, uže se odpira polagoma knjiga, ki je dajala od sebe neki rezki duh po plesnobi in starini, kateri mi je bil tedaj jako prijeten! S kakim trepetom, s kakim svetim strahom nemega pričakovanja gledam Puninu v obličje, na ustne, na tiste ustne, iz katerih se izlijejo sedaj, sedaj sladostne besede! Naposled začne brati! Punin ljubil je nad vse vërze, zvoneče, šumeče vërze, in vanje polagal je vso svojo dušo; ni jih čital, ampak kričal jih je slovesno, presekanó, gromovito, kakor navdušenec, kakor zamaknencec, kakor Pitija! In pri tem je imel naslednje navade: najprej prebral je

vërz tiho, poluglasno, kakor bi bil kaj mrmral. . . . To je imenoval „branje na poskus“, na enkrat pa zatuli isti vërz „čisto“, poskoči nenadoma in ves strepetá. Tako prebrala sva ne samo Lomonosova, Sumarokova in Kante-mira (čem starejše so bile pesni, tembolj so ugajale Puninovemu okusu) — ampak tudi „Rusijado“ Heráskovljo! In da resnico povem, ta pesen, ta Rusijada me je posebno zanimala. Med drugim se bere v nji o neki pogumni Tatarki, velikanski junakinji; sedaj sem zabil celo imena njenega, takrat pa me je obšla zena, da sem jo le slišal imenovati! — „Da, da“, pravil je Punin in pomenljivo stresal z glavo — „Heráskov! tega ne preseže nobeden. Včasi res mečka in varí stih in ga porine kar tako ven . . . ali potem! Hočeš ga vsega razumeti, in uže ti drvi dalje in zvoní in šumi, kakor cimbale! Nima zastonj tako krasnega imena: Herrráskov!!“ Lomonosova grajal je Punin zaradi preprostega in voljnega zloga, Deržavinu pa je bil očiten nasprotnik, menéč, da je ta človek boljši dvornik nego li pesnik.

V naši hiši niso se zanimali prav nič za slovstvo, za pesništvo; da, pesni, posebno ruske pesni, zdele so se jim nekako neugodne

doma imeli. Tudi svojega duhovnika potrebujemo, ker je v Mengiš daleč; posebno za stare je nerodno, na Goričici je tudi zelo tesno postalo, ker tam je velik naraščaj, cerkev je pa majhna. S tem bilo bi nam mnogo pomagano in upamo, da bodo dotični krogi prijazno ozirali se na naše želje in težnje! L.

Razne vesti.

— (Nova brošura nadvojvode Ivana) vzbuja občno pozornost. Naslov ji je: „Pogledi v spiritizem,“ ter zelo spretno pobija novi nauk. Najprej jako dovtipno poroča pisatelj, kako sta odkrila s kronprincem sleparstvo medija Bastiana na Dunaji, preide potem na postanek in pogoje spiritizma in konečno obsoja ostro cel nauk, češ da se ne vjema ne z znanstvom, ne z vero. Dobro premišljeno filozofično stališče in kritično postopanje preuzvišenega pisatelja daje knjižici nenavadno vrednost in kaže, da je pisatelj na polji mišljenja in ved jako izobražen; kaže pa tudi, da je vedno pripravljen stopiti v boj zoper zmote in krive nazore. Vsled tega mu pač mora hvaležen biti vsak prijatelj razuma, prosvete in časti človeške.

— (V čast slavnega poljskega pesnika Kochanovskega) priredilo je poljsko akademično društvo „Ognisko“ slavnosten večer v Ehrbarjevi dvorani na Dunaji. Jan Kochanovsky se je porodil l. 1532 na očetovem posestvu Siczyn in je pozneje obiskoval najslavnejše visoke šole po Nemškem, Laškem in Francoskem. Povrnivši se domov, živel je nekaj časa na dvoru velicega kancelarja in škofa Padujevskega ter je postal tajnik kralja Žige Avgusta. Pa dvorni zrak mu ni vgajal in šel je na svoje posestvo na kmete. Tu se je pečal s poezijo, a političnih dogodkov domovine svoje tudi ni v nemar puščal. Klicali so ga na razne službe, a odbil je skromno vse ponudbe. Umrl je v Lublinu l. 1584. Med njegovimi deli so najlepše elegije „Treny“, koje je pel o smrti svoje hčerke Ursike. Pisal je nadalje dramo „Odpust poslanca“, satirično pesen „Edinost“ in „Malenkosti“, ki nekako spominjajo na Boccaccijev Decamerone. Preložil je izvrstno psalme na poljski jezik in zato so mu dali priimek: Poljski Pindar. Pisal je tudi mnogo v latinskem jeziku.

Na čast temu poljskemu veleumu zbralo se je mnogo najodličnejšega občinstva, posebno poljskih poslancev, udov gosposke zbornice in veliko na Dunaji živečih Poljakov. Navzoči so bili tudi zastopniki raznih slovanskih društev. Po pozdravu predsednikovem je Tenner slavil Kochanovskega kot prvega liričnega pesnika Poljske, ki je pred več nego tri sto leti vzbudil poezijo naroda k sijajnemu življenju. Po govoru so sledile muzikalčne točke, in konečno je poljski poslanec dr. Evzebij Czerkavski z navdušenimi besedami proslavljaj poljsko mladež. Ko je bil koncert končan, zbrali so se gostje v „Drei-Engel-Säle“ ter sklenili s komersom lepo to slavnost.

— (Boj z volkom.) Pred kratkem se priklati o belem dnevu velik volk v hrvatsko selo

in nenaravne, babica ni jih imenovala pesni, nego „kante“, in vsak pisatelj „kantov“ bil je po njenem mnenju ali strašen pijanec ali dovršen norec. V takih razmerah vzgojen bi se bil jaz neizogibno z gnusom moral odvrniti od Punina — bil je vrhu tega še nesnažen in nereden, kar bi bilo lahko razžalilo gosposke moje navade — ali pa bi bil moral, vojen in navduševan od njega, posnemati njegov zgled in pásti v ravno tisto besnost za pesni . . . Tako se je tudi zgodilo. Začel sem tudi jaz deklamovati vërze, ali kakor se je izraževala babica, „tuliti kante“ . . . da celó sam sem poskusil nekaj zložiti, namreč opis „lajne“, v katerem sta bila naslednja vërza:

Ko tolsti rôč se zavrtí,
Precéj zapiska, zavčrčí . . .

Punin hvalil je na tem opisu neko posnemanje zvokov, predmet sam pa je obsodil, ker je prenizek in ne zaslužuje liričnega navdušenja.

Ah, vsi ti poskusi, ta razburjenost in navdušenost, najina berila, najino vkupno življenje, najina poezija — vse se je končalo na enkrat! Kakor strela zadela nas je nenadoma nezgoda! (Dalje prihodnjič.)

Ivanič, napade več osob na cesti ter posebno razmesari 12letnega šolarja Stefaniča, ki je ravno iz šole domov šel. Neki kmet, Lovro Gibrajek, mlad in krepak mož, prihiti na upitje in spusti se, zanašaje se na svoji krepki pesti, v zver. Prične se boj, in volčja pošast bi bila skorej zmagala neoboroženega hrvatskega junaka, da ne prihiti vino-gradni čuvaj Martin Marenič ter s kroglo srečno v glavo zadene razljuteno zver. Volk, 3 leta star samec, bil je vsega vkup 18 osob več ali manj nevarno ranil.

Domače stvari.

— (Razpis službe.) Za državno stavbarško službo se razpisuje sistemizirano mesto stavbenega adjunkta z dohodki X. razreda in mesto adjutiranega stavbenega praktikanta. Prošnje do konca marcija 1884.

— (Zgradba nove vojašnice v Ljubljani.) Mestni magistrat predložil je c. kr. vojnemu ministertvu načrt za zgradbo nove vojašnice v Ljubljani, a c. kr. vojno ministerstvo je odgovorilo, da se imajo črteži v nekaterih točkah popraviti ali pa dopolniti. Da bi se pa ta stvar hitro rešila in ne bi trebalo črtežev pošiljati pōtem raznih oblastev, izreklo je c. kr. vojno ministerstvo, da se ob enem, ko se vrnejo črteži mestnemu magistratu, naroči armadnemu poveljništvu v Gradci, da stopi v mejusobni (direktni) dogovor z mestnim magistratom ljubljanskim. Armadno poveljništvo v Gradci, mislé, da bi se stvar najbolj pospešila z ustnim dogovorom, odposlalo je c. kr. ženijskega polkovnika g. viteza Rozkowskega in ženijskega nadlajtanta g. Acham-a v Ljubljano, da določita konečno pravilni črtež nove vojašnice. Včeraj je komisija v tej zadevi, obstoječa iz zastopnikov mesta, c. kr. deželne vlade itd., pričela svoje delovanje in bode svoje delo neprestano nadaljevala, da ga dovrši. C. kr. nadlajtenant g. Acham pa bode ostal delj časa tú, da pomaga mestnemu stavbinemu uradu hitro dovršiti črteže. Takó je torej upanje, da morebiti še to leto pričnó s zidanjem nove vojašnice.

— (Litijski rudnik) ima vsled ravnateljkega sklepa 2. marcija t. l. v nedeljo 24. t. m. dopoludne ob 9. uri v Litiji svoje peto redno občno zborovanje. Na dnevnem redu je poročilo ravnateljstva o prometu l. 1883, tehničnega vodje o poslovanji, pregledovalnega odbora, o razdelitvi dobička in konečno o prenapredbi pravil.

— (Najden) je kos nove podloge in jeden nož. Kdor je to izgubil, vrne se mu pri mestnem magistratu.

— (Ukradene stvari), kakor: okna, vrata itd., iz hiše na Tržaški cesti, so organi javnega redarstva uže zasledili. Ukradene predmete so tatovi prodali necemu posestniku v Udmatu za 35 gld. Tatovom je gosposka uže za petami.

— (Zaradi uboja) zatožen je bil danes 26letni fant Lojze Gabrovič, dosedaj še nekaznovan, iz vasi Zlato polje (sodnijski okraj brdski). Dne 3. novembra 1883 po noči stepel se je v Gabrovcu z 26letnim kmetskim fantom Francetom Usom z Vrha; oba sta živela uže prej v sovraštvu. Valjala sta se po tleh, in zatoženi je Usa, ki je pijan na tleh obležal, udaril s tumpastim orodjem tako silno po glavi, da mu je črepinja počila in Us vsled vnetja opnice dne 25. novembra umrl. Porotniki so njim na uboj stavljeno vprašanje jednoglasno, potrdili in sodišče obsodilo je Lojzeta Gabroviča na pet let težke ječe, poostrene s postom vsaki mesec in tamnico. Očetu Usovemu ima plačati Gabrovič 30 gold. za pogrebne troške; zaradi 300 gold., katere je oče Us zahteval za v uboji palega sina, se ima pa pobrniti oče po civilnem potu.

— (Lovcem), zlasti takim, kateri se vestno pobrigajo — ne za pokončavanje divjašcine nego za pametno prirejo, početek letošnjega sušca ni posebno po volji. Premoker je; z ajka je uže tekóm februarja „postavila“ svoje mladiče v svet, ker v minoli mehki zimi sledili smo uže kmalu po novem letu zajca ljubimca za njegovo izvoljeno nevesto; pa ni ga huššega mlademu zajčjemu zarodu nego mokrota. Ona jih več pokonča, nego kragulji, mačke in sove in kolikor je še enakih njihovih sovražnikov. Nadejati pa se moremo, da izgine kmalu

sneg z naših brd in ravnin — naj si vlada potem tudi mráz in slana, da le dežja in mokrote ni. Suščeva prireja pa je gledé jesenskega zajčjega lova merodajna, ker ti mladiči imajo skoro redno uže julija tudi svoje mladiče — po tri in štiri. — Naopak pa je snežno in deževno vreme zadnjih dni prineslo mnogo rac in divjih gosí, katere sedajo po kopnih, sem ter tja preplavljenih travnikih. Lov na nje odškoduje naše Nimrode, dokler jim — imetnejšim se vé da — mesec april ne bo izročil — divjega petelina. Sušca prepovedano je streljati in loviti vso divjačino razven gozdnega jereba, — kateri se pa sam dovolj varuje, če ga — ljubosumnjega norca — piščalka izurjenega lovca ne zapelje, potem race in gosi. Tudi plašni divji golob je že izročén paznemu zalezovalcu, in vzor gourmandov: kljunač. Toda tega še ni iz gorke Dalmacije, on čaka, da se bode pelo „oculi“ in kader se bode bralo „laetare“ — „tedaj ga bo na para“ — dejal je star lovec. Torej počakajmo, in če ne moremo strpeti doma ter gledati puško visečo na klinu, hájd ven, za kragulji in skovirji. Kolikor jih bo menj, toliko bo divjine več. —n—

Naroča se na naš list lahko vsaki dan in velja:

po pošti do konci marcija . . . gld. —70
 „ „ „ „ junija . . . „ 3-20
 „ „ „ „ decembra . . . „ 8-20

V Ljubljani pri upravnistvu:
 do konci marcija . . . „ —40
 „ „ „ „ junija . . . „ 1-90
 „ „ „ „ decembra . . . „ 4-90

Najnovejše vesti.

Dunaj, 5. marcija. Klub zjedinjené levíce odločil je za generalno debato o budgetu govornike: Carneri, Schaup, Plener, Menger, Weitlof, Wiesenburg, Reschauer, Heilsberg, Wildauer, Auspitz, Herbst, Weeber, Jaques. Skoraj gotovo bode le pet prvih moglo govoriti, potem bo generalnim govornikom izbran Herbst.

Varaždin, 5. marcija. Mestni zbor je sklenil 40000 delnic podpisati za železnico skozi Zagorje.

Berolin, 5. marcija. Zbornica je po Gosslerjevem govoru zavrgla Windhorstov predlog, ki namerava odpraviti katoličanom neugodno postavu o prenehanji duhovenskih dohodkov, z 209 zoper 152 glasov.

Iz Londona se poroča 5. marcija, da so v ječarnah v Kahiru in Ghizah nastali upori, ki so le s silo se zatrli.

Iz Kahire se piše 5. marcija, da je General Graham se vrnil v Trinkitát ter bode danes popoldne prišel v Suakim, kamor se odpravijo tudi angleške čete iz Trinkitata. Osman Digma se je utaboril 10 (angležkih) milj od Suakima. V mestu vse mirno.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 6. marcija. Gospodska zbornica sklenila je uznati skoro jednoglasno izjemne naredbes za opravičene.

Berolin, 6. marcija. Otvorenje državne zborá. — Prestolni govor pravi: Razmere k inostranim deželam so cesarju zeló po godu, zlasti z ozirom na vse bojzani in propovedanja, ki so po novi utvoritvi Nemčije dvoumila nad miruljubivim značajem njegove politike. Jednákost miruljubivega mišljenja, koje navdaja nam sosedne prijateljske vlasti, vtrjuje med njimi in nami vzajemnost, vsled koje ohranjenje miru po človeških predvidih nij samo za Nemčijo zagotovljena. Ukrepitev podedovanega prijateljstva, koja spaja Nemčijo in njene vladarje se sosednimi cesarskimi dvori, in sprejem cesarjeviča na Laškem in Španskem, pričajo, da veljavi nemškega naroda v tujih deželah stoji po boku zaupanje vladarjev in narodov v našo politiko. Cesar se nadeja, da ohrani sebi to zaupanje, a Nemčiji mir z božjo pomočjo.

Pariz, 6. marcija. Čuje se, da je policija zasačila neko pismo, v kojem je pisano, da se v Londonu v praznik sv. Patrika pripravlja dinamični napad.

Carigrad, 6. marcija. Porta je obnovila pooblastila Photiadu paši kot guvernérju na otoku Kreta.

Kahira, 6. marcija. Graham je včeraj dospel v Suakim. Osman Digma tabori pri Audlen, 17 milj zapadno od Suakima.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 6. marcija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	79.75
„ „ „ srebro	80.90
Zlata renta	102.05
5% avstr. renta	95.40
Delnice národne banke	845.—
Kreditne delnice	321.75
London 10 lir sterling	121.45
Srebro	—
20 frankovec	96.05
Cekini c. kr.	5.71
100 drž. mark	59.20

Uradni glasnik

z dne 6. marcija.

Licitacije: Razpisana so zidarska, kamnoseška in tesarska dela za zgradbo nove kaznilnice v Mariboru. Vadij znaša za zidarska dela 10000 gld., kamnoseška 1000 gld. in tesarska 1000 gld. Pisane ponudbe na kuvertu z napisom: «Offert zum Marburger Strafanstaltsbau» do 31. marcija vrhovnemu pravništvu v Gradci.

Eks. javne dražbe: Posestva Fr. Pirceva iz Ravnega, sodno cenjena na 3845 gld., v dan 5. aprila, 7. maja in 7. junija t. l., vselej od 9. do 12. ure dopol. v Krškem. — Posestvo Fran Liscevo iz Orli, sodno cenjeno na 2980 gld., v dan 19. aprila, 17. maja in 21. junija t. l., vselej od 9. do 12. ure dopol. v Krškem. — Njiva Fr. Udovčeva iz Fužine, sodna cena 100 gld., v dan 23. aprila, 28. maja in 2. julija t. l., vselej od 9. do 12. ure v Mokronogu. — Posestva šestí del Jak. Koviša iz Gorenj. Prekarja, sodna cena 206 gld. 76 kr., v dan 26. marcija na Brdu. — Posestvo Val. Hribarjevo, sodna cena 93 gld., v dan 17. marcija na Brdu.

Tujci.

Dne 4. marcija.

Pri Maliči: Grof Welsperg, c. kr. penz. polkovnik iz N. Rasona. — Martin, fabrikant iz Podhoran (Česka). — Heyelz, trg. potovalec iz Dunaja. — Szaty, trg. potovalec iz Pečuha. — Dr. Jany, c. kr. nadzdravnik iz Linca. — Konow iz Trsta.

Pri Slonu: Višnikar, agent iz Trsta. — Bomman, agent iz Šibenika. — Ulrich, trg. potovalec iz Gradeca. — Golob, trgovec iz Koprivnice.

Pri Južnem kolodvoru: Himmelmayer, trg. potovalec, iz Budimpešte. — Kaiser, zasebnik, z soprogo in hčerjo iz Gradca. — Perko z Bleda.

Umri so:

Dne 4. marcija. Janez Šukovic, magistratni sluga, 34 l., Florijanske ulice št. 32, možjanski mrtvoud. Dne 5. marcija. Marija Porenta, hči mesarja, 8 1/2 l. Poljanska cesta št. 18, onetje mozgovice.

Tržne cene.

V Ljubljani 5. marcija: Hektoliter banaške pšenice velja 8 gld. 12 kr., domače 7 gld. 96 kr.; ječmen 5 gld. 20 kr.; rež 5 gld. 85 kr.; ajda 5 gld. 53 kr.; proso 5 gld. 53 kr.; turšica 5 gld. 53 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 20 kr.; leča hektol. po 9 gld., bob 9 gld., fižol 10 gld. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 86 kr., špeh po 64 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 62 kr., telečjega 64 kr., svinjina 64 kr., drobniško po 40 kr. — Piske po 55 kr., golobi 18 kr.; 100 kilo sena 2 gld. 23 kr., slame 2 gld. 5 kr. Seženj trdih drv 7 gld. — kr.; mehkih 4 gld. 50 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišču), 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanjo barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
4. marcija	7. zjutraj	739.31	+ 0.8	brevz.	mgl.	0.00
	2. pop.	739.15	+ 5.1	»	obl.	
	9. zvečer	740.88	+ 1.6	vzh. sl.	»	
5. marcija	7. zjutraj	741.06	+ 1.4	sz. sl.	obl.	0.00
	2. pop.	740.36	+ 5.4	vzh. sl.	»	
	9. zvečer	739.50	+ 0.8	svz. sl.	dl. js.	